

Ištraukos iš vyresniojo Džefrio R. Holando kalbos „Darykite tai mano atminimui“

„Jei atminimas yra svarbiausia mums iškelta užduotis, ką turėtume atminti, kai mums pateikiami tie paprasti ir brangūs simboliai?

Mes galėtume prisiminti Gelbėtojo ikimirtingąjį gyvenimą bei visa, ką Jis kaip didysis Jehova, dangaus ir žemės ir visa, kas juose, sutvėrėjas, padarė. Mes galėtume prisiminti, kad net didžiojoje dangaus taryboje Jis jau mylėjo mus ir buvo nepaprastai tvirtas, kad ten būdami Kristus ir mūsų tikėjimo Avinėlio kraujo galia pasiekėme pergalę (žr. Apreiškimo 12:10–11).

Galėtume prisiminti Jo gimimo kūne paprastą didingumą. [...]

Galėtume prisiminti Kristaus stebuklus ir mokymus, Jo gydymus ir ištiestą pagalbos ranką. Galėtume atminti, kad Jis padarydavo taip, kad neregiai praregėdavo, kurie imdavo girdėti, paralyžuotieji, luošiai ir su sudžiūvusiomis galūnėmis pasveikdavo. Tada, kai jaučiame, kad nustojome tobulėti arba išblėso mūsų džiaugsmas ir viltis, galime žengti pirmyn būdami nepajudinami Kristuje. [...]

Mes galėtume atminti, kad net turėdamas tokią didingą Jam pavestą misiją Gelbėtojas patyrė gyvenimo džiaugsmą, Jam patiko bendrauti su žmonėmis, ir Jis liepė Savo mokiniams neliūdėti. Jis sakė, kad turėtume džiaugtis Evangelija taip, lyg prie savo durų būtume radę didžiulį lobį, tikrą brangujį perlą. [...]

Mes galime prisiminti, kad savo mokinius Kristus vadino draugais. [...]

Mes galime, mums derėtų atminti nuostabius savo gyvenimo dalykus ir tai, kad „viskas, kas gera, ateina iš Kristaus“ (Moronio 7:24). [...]

Kartais būsime priversti prisiminti, kaip nemalonai su Juo buvo elgiamasi, kaip Jis buvo atstumtas ir kokį baisų neteisumą Jam reikėjo išverti. O tada, kai ir mes savo gyvenime susidursime su panašiais dalykais, galėsime atminti, kad ir Kristus iš visų pusių buvo spaudžiamas, bet nesugniužo, Jis svyravo, bet nenusiminė, buvo persekiojamas, bet neapleistas, buvo parblokštas, bet nežuvo (žr. 2 Korintiečiams 4:8–9).

Kai mus užklups tos sunkios akimirkos, galime prisiminti, kad prieš pakildamas aukštybėn Jėzus nusileido žemiau visko, Jis kentė mūsų skausmus ir suspaudimus, ir visokiausius gundymus, ir tai tam, kad galėtų prisipildyti gailingumo ir žinotų, kaip pagelbėti savo žmonėms jų silpnybėse (žr. DS 88:6; Almos 7:11–12).

Jis gali prilaikyti ir sustiprinti tuos, kas svyruoja ar klumpa. Galiausiai Jis yra mūsų išgelbėjimas ir būtent dėl to Jis paaukojo savo gyvybę. [...]

Visa tai galime prisiminti, kai klūpantys jauni kunigai kviečia mus visuomet atminti Kristų“ (*Ensign*, Nov. 1995, 67–69).

